

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Discursus Prædicabiles, Sive Viridarium Sacrarum
Concionum**

Paoletti, Agostino

Coloniae, 1677

Pars Altera.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55660](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55660)

inducit, sed sub premis beatitudinem, ut scilicet sermone ipsum faciat gratiore. Imo, quia pellendo hominem ad virtutem, drachma remunerationis, millenis exhortationibus, ac expressis iustificationibus prestat. Ideo Deus hominem non velut belluas, vultu lupino sed versus celum prono creavit, ut si per infortunium difficultatem in bene operando, ac ei serviendo expetiretur, sub cortinis cœli mercedem laboribus correspondentem conspiciat.

magnum, ac æternum non curant. Et in omnibus ait S. Pater Augustinus, qua præcelsioribus, transiunt spem ponimus, laborate, sed ob remunerationem cœli, qua vera, grandis, æterna & sempiterna est. Hanc Christus discipulis spondet; Expedit vobis ut ego vadam. Sed & ego imitans futuram rem dicam. Expedit vobis, & mihi, ut ego ita cum vos audiendo, ac ego loquendo, laus sumus, tempus est quietendi.

ALTERA PARS.

15. Sed hodie homo est adeo obstinati animi, ut ei flecendo ad bonum, ac virtutum amorem instillando nec exhortationes, nec iussa, nec præmia sufficiant. Si consulas paupertatem, in faciem tibi spuet, si ob amorem Dei suadeas, toleret calamitates mundi, tibi dotum vertere videtur; Si ad Eleemosynam erogandam egenis Christi morientibus fame exhorteris, tibi necdum esse tempus respondebit; si dicas, ut inimico ignoscat, fratri suo se reconciliet, occurret, si hoc faciendum sit, potius ferro animam, veneno vitam pellere se velle. Si patientiam prædices, vilibus ac ignobilibus, & non iis qui generoso sunt animo eam convenire dicent. Si moncas ut jejument, debiles sunt stomacho, si ut orent, vertigine aguntur capitis, si virgines se cadant, te eorum mortem velle, si cilicis se amiciant, te eos in purgatorium ablegare respondebunt. Ego ait ille mundanus, tot admonitiones non curo, futura non credo, mihi spes futurorum sunt mortua, resurrectionem non credo, præsentibus fruor, futura, cui lubet, linquo. Hi tibi piscatori illi similes videntur (& fabulis enim doctrinæ morales eruntur) qui rete mari iniectum dum attraheret, ac exploraret, inter alios pisces minutissimum pisciculum cepit, & quia illo ævo animalia loquebantur, miser pisciculus sic agebat: ô piscator quid ego tibi prosum? an non vides quod exilitate mea, nec mensis, nec venditioni serviam? sanis me manumitteres, & paulatim è pisciculo piscis fierem, ac mea magnitudine tibi me carè vendendo, & luctando nummos, consuleres. Optime virorum, quid te animalculum juvet tam minutum? quod si me manu mitteres, è pisciculo piscis fierem, atque tunc, & sagenam tuam, & emporis mensam ornarem. Quid piscatorem respondisse censetis? valde inquit deliravero, si præsens bonum quantumque minutum, ac exile majori, quod habeo, si te rursus capiam, præponam. O quot ob bonum exiguum præsens, quod nomen boni non meretur, nec teruncio remunerationem, ac præmium æterni boni, quod est

16. Quomodo tres pueri Sidac, Misac, Abdago in fornacem, quæ inferentium altorum exhibebat, missi sunt, & non solum non incineres non sunt redacti, imò nec signum delicti sceleris, & carbonis rosas potant, ac flammam autulam amantam, & ventum suum exhalant, capere non possunt. Verbo, ille ignis verum nonum is erat, & tamen Daniele retereceamus, quod Fornax succensa erat nimis; ambulaabant, ludebant, saltabant, exultabant in medio furno, ubi flammæ vehementissimæ erant. Et ambulabant in medio flammæ laudantes Deum, & benedictentes Domino. Quomodo hoc fieri potest quænam potuit hujusce rei esse causa? si ad miraculum recurratis, dubium evanescit, & quæstio cessat. Ego quid Zeno è nostro propolito respondeat dicam. Tres pueri in illo sacro certamine pro oculis Deum sibi proposuere, non flammam præmitti futurum, non poenam. Nunc N quantum pollicetur spes præmii, quod Deus promittit, considerate.

17. Et tunc possibile quod mater filios suos charos, pignora viscetum torqueri videat, nec oculi nimbo stillent; quinimo genitos ac interrida, ne tormentis, ac crudelitati tyranni se subtrahant, sed libenti animo dilacerationem, ac mortem subeant, exhortetur? & quomodo septem fratres involvi tot pœnis sufficiens patres erant, & quomodo vires habebunt, vel unde robur persuasionibus matris, ne martyrium curent, nec vitam æstiment? & ultimo specialiter, dum tradabatur, animas agebat; & mi charissime, te meum esse filium, novem mensibus hoc utero gestatum, triennio lactatum, & hanc ætatem a me te productum recorderis; & si hæc ætate tanta crudelitatem tyranni contemenda videri non suadeant, oculos in cœlum conjice, & præmitti quod Deus tuæ patientiæ parat, atque de Petri & Pauli ut aspicias cœlum. O formidam prædicentem, sapientem! sic reciprocè filius matrem, mater filium spe præmii cælestis in tormentis se solabat.

Trent. in Adolph. Act. 2. Scen. 2.

Hieron. Drexellius de spe. p. 2. cap. 8. fol. 861. col. 1.

